

28^{ος} ΒΑΘΜΟΣ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

(Η ΕΝΣΑΡΚΩΣΗ – Η ΖΩΗ – Ο ΘΑΝΑΤΟΣ – Η ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑ – Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ)

Αν πιστεύουμε ότι τα κείμενα τού Τεκτονισμού περιέχουν αλήθειες, και όχι περιττές αναλύσεις και υποδείξεις, τότε, οφείλουμε να λάβουμε σοβαρά υπόψη μας και να εξετάσουμε εις βάθος την νύξη τού τυπικού τού Εταίρου, όπου στην 4^η περιοδεία τής μύησης αναφέρεται ότι ο Πυθαγόρας edίδαξε στους μαθητές του την **Μετενσάρκωση**.

Υπό τον γενικό όρο **Μετενσάρκωση** εννοούμε την επιστροφή τής **Πνευματικής Αρχής** σε ένα **σαρκικό περίβλημα**, σε σώμα ανθρώπου και όχι ζώου, που προάγει την ιδέα άνθρωπος. Η θεωρία τής **Μετενσάρκωσης** ή ορθότερα τής **Επανενσάρκωσης** (Παλιγγενεσίας εις τούς αρχαίους) έχει βαθιές ρίζες σε όλες τις θρησκείες και στις πιά πολλές μυητικές Παραδόσεις. Είναι δε σε όλους απολύτως φανερό, από την πείρα τών αιώνων, ότι η εξέλιξη τής ΨΥΧΗΣ δεν μπορεί να επιτευχθεί γρήγορα, αλλά σιγά-σιγά και βαθμιαία, η δε πρόοδος και βελτίωση τού ανθρώπου δεν είναι δυνατόν να μετρηθεί μέσα σε απολύτως καθορισμένα χρονικά όρια. Μερικοί υποσκελίζοντας τούς άλλους, προσβλέπουν με μία πιά γρήγορη διαδρομή στην Τελειότητα, ενώ άλλοι ακολουθούν αμέσως ή άλλοι καθυστερούν και μένουν ακόμη πιά πίσω. Τα δε χρονικά περιθώρια μιας μόνον ζωής κάθε άλλο παρά επαρκούν γιά να επιτευχθεί αυτό που αποκαλούμε **Τελείωση**, σύμφωνα με τα λόγια τού Ιησού στο Ευαγγέλιο τού Ματθαίου :

« ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι ὡσπερ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐπουράνιος τέλειος ἐστίν »

Φυσικά επ' ουδενί μπορούμε να δεχτούμε ότι ο θεάνθρωπος μπορεί να ἔλεγε ανακρίβειες ! Αν εννοούσε την ζωή μιας μόνον ενσάρκωσης θα ήταν ουτοπία, διότι ελάχιστοι από το σύνολο τής ανθρωπότητας κατόρθωσαν ή κατορθώνουν να φέρουν εις πέρας τον άθλο αυτόν. Δηλαδή έχοντας πλαστεί κατ' εικόνα τού Δημιουργού, να πετύχουν και το καθ' ομοίωσιν. Το τυπικό τού 28^{ου} βαθμού μάς δίνει πολύ ωραίες νύξεις, όπως στην ακόλουθη περικοπή :

① *« Υπεράνω τής καθιερώσεως τής Μελλούσης Ζωής, ήτις απευθύνεται εισέτι πρός τό συμφέρον και πρός τόν φόβον, υπάρχει η άνευ συμφέροντος αγάπη τού αληθούς και τού αγαθού. Υπάρχει η συναίσθηση τού καθήκοντος. Υπάρχει ο πόθος τής ομοιώσεως πρός τήν υπεράνω τού ανθρώπου Δύναμιν, τής οποίας αντικείμενο είναι η βασιλεία τής ευθύτητος.*

Διά τούτο πέραν τών πλανητικών τόπων τών καθορισμένων διά τούς ήρωας, οι πατέρες μας είχαν τοποθετήσει την Άνευ ορίων χώραν, έν η αί ενάρετοι ψυχάί ζώσιν ως σύντροφοι τού Αιωνίου. Πάντως, γνωρίσατε καλώς, η Μέλλουσα αύτη Ζωή δεν δύναται να είναι εις στείρος ρεμβασμός. Είναι μία περισσότερο παρά ποτέ δραστηριότης, μία ανωτέρα ανάπτυξη τής ενεργητικότητος, είναι εις αγών διά τον θρίαμβο τού Φωτός (Συνειδήσεως) εις ένα κόσμο, ούτινος αί περιορισμέναι αισθήσεις μας δεν διαβλέπουν παρά μόνον απειροστό του τμήμα.»

Κατά συνέπειαν, το θέμα τής φύσεως τής Συνειδήσεως τού ανθρώπου πρέπει σαφώς να διαχωρίζεται από την κατάσταση τής λειτουργίας τού εγκεφάλου και τών πέντε μας αισθήσεων. Δηλαδή η ύπαρξη τής Συνειδήσεως δεν εξαρτάται μόνον από τον εγκέφαλο μας, όπως και ένα τηλέφωνο δεν εξαρτάται μόνον από την τηλεφωνική συσκευή ☎ και τις γραμμές της. Η Συνείδηση, πού πολλές φορές να αναφέρεται και ως Κατάσταση τού Εγώ, όπως και Ένας που τηλεφωνεί έχουν ανάγκη τών οργάνων αυτών, ήτοι τού εγκεφάλου με τα αισθητήρια του ή τού τηλεφώνου ☎ και τού δικτύου διά να εκφρασθούν ή εκδηλωθούν στον φυσικό κόσμο. Η δε μερική σε εγρήγορση συνείδηση τού ανθρώπου αποτελεί μικρό μόνον μέρος τής συνολικής Συνειδήσεως του, ήτοι το μέρος εκείνο που επηρεάζει δονητικά τον υλικό μας εγκέφαλο. Όταν δε λέμε ότι το ανθρώπινο σώμα περικλείει ή περικλείεται από μια Συνείδηση ή Ψυχή, δεν πρέπει να φανταζόμαστε την Ψυχή ή την Συνείδηση σαν ένα υγρό μέσα σε ένα δοχείο.

Διότι ανάμεσα στα “ σώματα ” μας και στην Ψυχή υπάρχει μια αόρατη σχέσις Δονητική. Ο Φυσικός θάνατος είναι η κατάσταση εκείνη κατά την οποίαν παύουμε να τελούμε υπό την επίδραση τών νόμων τού υλικού περιβάλλοντος, δηλαδή τού κόσμου τών τριών διαστάσεων. Κατά την στιγμή τού φυσικού θανάτου η σχέση αυτή παύει να υφίσταται (διακόπτεται) και τότε είθισται να λέμε, εσφαλμένα κατά την γνώμη μου, ότι η Ψυχή « απεχώρησε ».

Εν τούτοις, σε καμιά περίπτωση η Ψυχή δεν είχε εισαχθεί ή αποσυρθεί από το φυσικό σώμα †, αλλά μόνον η σύνδεση ή ορθότερα η δονητική τους σχέση έχει διακοπεί ή ανασταλεί.

Η σύνδεση αυτή συνήθως αναφέρεται ως "αργυρά χορδή" από ένα εδάφιο τού Εκκλησιαστή (12 : 6), όπου συναντούμε την έκφραση : « έως ότου μη άνατραπή σχοινίον τού άργυρίου ».

Ύστερα από όλα τα παραπάνω, στην προσπάθεια μας να εξηγήσουμε το αίνιγμα τής Ζωής και τού θανάτου, τρεις κυρίως απόψεις παρουσιάζονται μπροστά μας :

1^{ον}. **Η Υλιστική άποψη.** Η ζωή είναι μια πορεία που αρχίζει με τη γέννηση για να τελειώσει στον τάφο. Η Διάνοια και η Συνείδηση είναι το αποτέλεσμα ωρισμένης λειτουργίας τής

ύλης, μιας φούχτας χόματος που είναι ο εγκέφαλος, και ο άνθρωπος είναι ένα φευγαλέο φαινόμενο που χάνεται οριστικά όταν το υλικό του σώμα διαλύεται μετά τον θάνατο.

2^{ον}. Η στενή Θεολογική άποψη.

Μια προσφάτως δημιουργηθείσα **Ψυχή**, δημιούργημα τού Θεού, περνά από μια αόρατη κατάσταση σε μια ορατή ύπαρξη και ύστερα από μια σύντομη ζωή στον υλικό κόσμο, περνάει μετά τον θάνατο στο Υπερέραν (;) από όπου ποτέ δεν μπορεί να επανέλθει.

Η ευτυχία και η δυστυχία τής εν λόγω **Ψυχής** στο ακαθόριστο αυτό Υπερέραν καθορίζονται στην αιωνιότητα από τις πράξεις της κατά την απειροελάχιστη χρονική περίοδο που διαρρέει μεταξύ τής γέννησης και τού θανάτου, που και αυτή ποικίλλει πάρα πολύ.

3^{ον}. Η άποψη τής Παλιγγενεσίας ή τής Επανενσάρκωσης ⁽⁴⁾.

Κάθε **Ψυχή** αποτελεί μια Θεία προέκταση κατευθυνόμενη από ένα κύκλο δυνατοτήτων. Περιέχει εν δυνάμει τα σπέρματα τών Θείων δυνάμεων, όπως ο σπόρος ο οποίος περιέχει το φυτό το οποίο πρόκειται να αναπτυχθεί και να δώσει καρπούς.

Μέσω διαδοχικών υπάρξεων σε φυσικά σώματα (οι δερμάτινοι χιτώνες στην Γένεση ή τα περιζώματα στον Τεκτονισμό), τών οποίων η ποιότητα συνεχώς βελτιώνεται, οι λανθάνουσες δυνάμεις, εντός τού κύκλου δυνατοτήτων, αναπτύσσονται αργά σε ικανότητες. Καμιά **Ψυχή** δεν απόλλυται κατά την εξέλιξη αυτήν, η δε ανθρωπότητα θα φθάσει στον τελικό της σκοπό, δηλαδή στην Τελειότητα και στην ενσωμάτωση τών τελειοποιημένων ατομικών Συνειδήσεων μέσα στην Απόλυτη Συνείδηση τού Θεού.

Να μην συγχέουμε όμως την έννοια τής Επανενσάρκωσης ή Παλιγγενεσίας με κάποιες απόψεις κατά τις οποίες μια **Ψυχή** μπορεί να μετακινηθεί σε κατώτερα όντα, όπως είναι τα ζώα, αφού τίποτε δεν χάνεται στην σφαίρα τής Συνειδήσεως κατά το τυπικό τού 28^{ου} βαθμού ③.

Ένας που σήμερα φέρει ένα όνομα, γιά παράδειγμα Ηρακλής, δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι κάποτε στο παρελθόν υπήρξε ενσαρκωμένος ως ένα άτομο που έφερε π.χ. το όνομα Ηλίας.

Γιά παράδειγμα, ένα Βιβλίο (Το Εγώ-Πνεύμα) μπορεί να « πεί » ότι οι σελίδες που περιέχει είναι δικές του αλλά η μια σελίδα τού Βιβλίου δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι η άλλη.

Ποτέ κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι ήταν εκείνο ή το άλλο άτομο † , ως παρελθούσα προσωπικότητα, και να αναφέρεται στο όνομα το οποίο είχε σε κάποια άλλη μακρινή εποχή.

Αν όμως μπορέσει να συντονισθεί με το **ΕΓΩ**, το **Πνεύμα** του, το **ΕΙΝΑΙ** του, τότε πλέον σαν **ΕΓΩ - ΠΝΕΥΜΑ** και όχι σαν προσωπικότητα † μπορεί να πεί :

« Ναί τώρα θυμάμαι, όχι όμως όπως είμαι σήμερα αλλά σαν ΠΝΕΥΜΑ, είχα ενσαρκώσει κάποτε εκείνην ἢ την άλλη προσωπικότητα † ».

Γνωρίζουμε μερικούς από τούς βασικούς συντελεστές τῆς Παράδοσης, τον προφήτη Ηλία και τον Ιωάννη τον Βαπτιστή ο οποίος είναι και ένας από τούς πάτρωνες τού Τεκτονισμού.

Το Ευαγγέλιο τού Ματθαίου αναφέρει γιά τον Ιωάννη τον Βαπτιστή και τον προφήτη Ηλία :

« Καὶ ἐπήρωτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες · Τί οὖν οἱ γραμματεῖς λέγουσιν ὅτι Ἡλίαν δεῖ ἔλθειν πρῶτον ; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς · Ἡλίας μὲν ἔρχεται πρῶτον καὶ ἀποκαταστήσει πάντα · λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι Ἡλίας ἤδη ἦλθε καὶ οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτὸν, ἀλλ' ἐποίησαν ἐν αὐτῷ ὅσα ἠθέλησαν· οὕτω καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει πάσχειν ὑπ' αὐτῶν.

Τότε συνῆκαν οἱ μαθηταὶ ὅτι περὶ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς. »

Το νόημα τῆς περικοπῆς φαίνεται ξεκάθαρο σε εκείνους που έχουν ερευνήσει εις βάθος.

👉 Το Πνεύμα που είχε κάποτε ενσαρκώσει τον Ηλία, ενσάρκωσε κατόπιν και τον Ιωάννη.

Όμως ο Ιωάννης δεν ήταν ο Ηλίας !

Εδώ είναι η μεγάλη διαφορά τῆς Επανενσάρκωσης ⁽³⁾⁽⁴⁾ !

Μπορούμε να προβούμε περαιτέρω, υπό μορφήν μυητικού αξιώματος, στην εξής διατύπωση:

Το Πνεύμα ενδύεται γιά να κατεβεί και απογυμνώνεται γιά να ανεβεί.

Καλό μεν αλλά ατελή συμβολισμό δίνει ο 28^{ος} βαθμός με τα Δώρα - Μανδύες τών Μαλακίμ !

Γιατί όμως τα δημιουργημένα Πνεύματα να είναι ντυμένα με σώματα ;

Και σε αυτό το σημείο υπάρχει απάντηση.

Θα έπρεπε να περιορισθούν, ώστε να είναι δυνατόν να υπάρξουν, με στόχο την απόκτηση Συνειδήσεως, διότι εάν τα δημιουργημένα Πνεύματα δεν είχαν καθόλου σώματα θα ήταν απολύτως απεριόριστα.

Μη έχοντας δυνατότητα να εντοπισθούν σε κάποιο σημείο θα ήταν “ νεκρά ” και σε κατάσταση ανικανότητας (ασυνειδησίας) καθώς θα ήταν χαμένα στην απεραντοσύνη τού Θεού.

Η απόκτηση τῆς εμπειρίας, γιά να είναι δυνατή, συνεπάγεται την δημιουργία ενός πλαισίου που είναι εκείνο τού Χώρου, τού Χρόνου και τῆς Μορφῆς.

Γιά αυτό όλα τα δημιουργημένα Πνεύματα έχουν σώματα, άλλα λεπτότερα και άλλα πυκνότερα, ανάλογα με το Κοσμικό (πλανητικό) περιβάλλον εις το οποίο καλούνται να ζήσουν.

Ποιός όμως θα μπορούσε να είναι ο τελικός στόχος τῆς εξελίξεως τών Πνευμάτων, όπως ο άνθρωπος ;

Και πάλι, ίσως, η απάντηση είναι απλή.

Μα γιά να διατηρήσουν κατά την **επάνοδο** την Συνείδηση τής ύπαρξης τους, παρόλο που θα έχουν απλωθεί μέσα στην απεραντοσύνη τού Θεού και θα έχουν ίσως γίνει ένα με Αυτόν ①.

Ο 28^{ος} βαθμός μάς δίνει, σε ένα άλλο εδάφιο του, μια πληροφορία η οποία πολύ μπορεί να μάς προβληματίσει αλλά και να δια φωτίσει την έρευνα μας, εάν φυσικά εκτιμηθεί δεόντως !

② « Δεν ήρθε ακόμη η ώρα, αν αυτή πρόκειται να έλθει ποτέ, κατά την οποία θα εισδύσεις πέραν τών επτά λαμπτήρων, οι οποίοι ακτινοβολούν προ τού Θρόνου, σε κόσμο εκτεινόμενο πέραν τών ορίων τής αντίληψης σου, για να αντικρίσεις εκεί πρόσωπο με πρόσωπο το **Ον**, το χωρίς μορφή και όνομα, το οποίο βρίσκεται πίσω από όλες τις μορφές και όλα τα ονόματα.

*Αλλά μπορείς ήδη να διακρίνεις το **Ον** αυτό στις πρωτεύουσες εκδηλώσεις του, δηλαδή την λάμψη τού φωτός στον φυσικό κόσμο και το βασίλειο τού νόμου στον ηθικό κόσμο. »*

Το **Ον** αυτό είναι το **Απόλυτον Είναι** που αποκαλούμε **Θεό**.

Η δε φύσις τού Απολύτου Είναι Θεού είναι η **Ζωή**.

Και ξέρουμε ότι μπορούμε να δούμε την **Ζωή**, ως φαινόμενο όμως, γύρω μας και μέσα στο παχύ υλικό μας κόσμο. Υπάρχουν μυριάδες - μυριάδων μορφών ή φαινομένων τής Ζωής. Εκείνο δε που διαπιστώνει κανείς παρατηρώντας την Φύση και τα Φαινόμενα είναι ότι μέσα στο απέραντο κοσμικό σχέδιο, η διατήρηση τών μορφών ελάχιστα λαμβάνεται υπ' όψιν.

Μιλάμε γιά την δράση τού φαινομενικά Καταστρεπτικού παράγοντα ή ορθότερα Μεταμορφωτικού παράγοντα τής Δημιουργίας.

Στο Κοσμικό Επίπεδο, ο **θάνατος** καλά κρατεί και είναι παντού επί το έργον !

Αναρίθμητα φυσικά σώματα ή φαινόμενα τής Ζωής καταστρέφονται συνεχώς, γιά να δώσουν την θέση τους σε άλλα, μέσα στην Ζωή.

Οι ορυκτές μορφές καταλύονται γιά να χρησιμεύσουν ως τροφή στα φυτά, τα φυτά με την σειρά τους θυσιάζονται προς χάριν τών ζώων και τα ζώα προς χάριν τού ανθρώπου κ.ο.κ..

Από την άποψη αυτή η Φύση είναι ένα αληθινό σφαγείο και η διαπίστωση αυτή φέρνει την απόγνωση στην Φιλοσοφία, ενώ αποτελεί ένα ισχυρό επιχείρημα που η θετική επιστήμη μπορεί δικαιολογημένα να αντιτάξει προς την θρησκευτική πίστη.

Η πίο συνήθης απάντηση τών θρησκευτικών κύκλων είναι Άγνωστες οι Βουλές τού Κυρίου.

Κάτω όμως από το πρίσμα τής Επανεναρμότωσης, βλέπει κανείς, ότι εάν η Φύση ενδιαφέρε-

ται τόσο ελάχιστα για την καταστροφή των φυσικών σωμάτων, είναι επειδή στην πραγματικότητα αυτά δεν έχουν παρά ελαχίστην σημασία.

Διότι τα σώματα έχουν ως μοναδικό τους σκοπό το να προμηθεύουν στην υπό εξέλιξη Συνείδηση και στην **Ψυχή** ένα **Μέσον** για την απόκτηση τής πείρας (☞ τυπικό τού Εταίρου).

Στον βαθμό τού Εταίρου γίνεται για πρώτη φορά η νύξη ότι :

*« ο όρος πέντε αισθήσεις δεν πρέπει να ληφθεί απολύτως, καθόσον πρόκειται περί **οργάνων τού σώματος και δυνάμεως τής ψυχής**.*

Η ψυχή όμως δεν έχει σταθερό και ορισμένο αριθμό αισθήσεων, αλλά κάνει χρήση των πέντε οργάνων, τα οποία το σώμα θέτει στην διάθεση της όπως γνωρίσει τον εξωτερικό κόσμο ».⁽⁶⁾

☞ Η Συνείδηση λοιπόν και η εξέλιξή της είναι εκείνο που έχει πρωταρχική σημασία.

Γιὰ αυτό και η Συνείδηση είναι προφυλαγμένη με κάθε φροντίδα !

Η Φύση καταστρέφει τις φυσικές μορφές χωρίς φειδώ, διότι η Συνείδηση ή το ΠΝΕΥΜΑ που τις χρησιμοποιεί δεν είναι δυνατόν η ίδια ποτέ να χαθεί (αποβιώσει - πεθάνει).

« το Πνεύμα εστί το ζωοποιούν, η σαρκὸς οὐκ ωφελεί ουδέν » (Ιωάννης κεφάλαιο 6 : 63)

Εδώ κρύβεται το μεγαλείο τής μύησης σε βαθμό Διδασκάλου, πίσω από τον συμβολισμό τής ακακίας (αθανασία), της οποίας το δίδαγμα κατά την ταπεινή μου άποψη συνοψίζεται στο ότι μετά τον θάνατο των φυσικών σωμάτων τίποτε δεν χάνεται που να έχει ουσιαστική αξία.

Μια ακόμη σχετική με τα ανωτέρω περικοπή από την μύηση τού 28^{ου} βαθμού έχει ως εξής :

③ *« Αδελφός τής Αληθείας : Αργά ἢ γρήγορα, πάντοτε όμως αναποφεύκτα, σημαίνει η ώρα κατά την οποία οφείλεις να δώσεις λόγο για τις ευθύνες των πράξεων σου (αντιπεπονητός).*

Τίποτε δεν χάνεται στην σφαίρα τής Συνειδήσεως, όπως και στον κόσμο των αισθήσεων.

Οποσδήποτε και αν έχει το αίνιγμα τού θανάτου, ο δίκαιος μπορεί να πεθάνει ειρηνικά.»

Αφού λοιπόν τίποτε δεν χάνεται δεν είναι πιθανόν να ισχύει η θεωρία περί Μετεμψύχωσης.

Μπορούμε επομένως να ορίσουμε και ως εξής την έννοια τής Επανενσάρκωσης⁽⁵⁾ :

« Οντότητες, ενσυνείδητες και αθάνατες, λαμβάνουν κατάλληλα σώματα προσαρμοσμένα στο στάδιο τής αναπτύξεως τους και μέσω αυτών των σωμάτων μπορούν να επικοινωνούν με την φυσική ζωή (υλική - ψυχική και νοητική) και να γνωρίζουν όλες τις εμπειρίες της ».

Επί τού παρόντος λοιπόν ας συνοψίσουμε την παρουσίασή μας με την κοινή διαπίστωση ότι ο άνθρωπος πεθαίνει διά τού λεγομένου πρώτου θανάτου, αποσαρκούμενος.

Στην συνέχεια ο άνθρωπος πεθαίνει για δεύτερη φορά, απαιθερούμενος (☾ Γ' βαθμός ☿).

« Μακ Βενάκ (εφόνευσε τον υιό), η σάρξ εγκαταλείπει τα οστά »

« Ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῆ ἕκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου »...

« καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ἄδης ἐβλήθησαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός·

οὗτος ὁ δεύτερος θάνατος ἐστίν »

- Αποκάλυψη τού Ιωάννη -

Κατά την φάση αυτήν ο άνθρωπος είναι δυνατόν να αποβεί απρόσωπος, τουτέστιν να χάσει την προσωπικότητά του λόγω τών μεταμορφώσεων που υφίσταται από την κάθαρση η Αισθητική (ψυχική) και η Νοητική του κατάσταση (Καθαρτήριο ἢ Πουργατόριο - Purgatory). Κοσμικοί νόμοι, γνωστοί στην συμβολική γλώσσα ως Φύλακες τών Κατωφλίων ἢ Μαλακίμ στον 28° βαθμό, δεν επιτρέπουν την ελεύθερη διέλευση μιας αποσαρκωμένης ατομικότητας, αν ο βαθμός τού εξαγνισμού και τής αρμονίας που επικρατεί στα ουσιαστικά επενδύματα (μανδύες) τής **Ψυχῆς** δεν είναι πολύ υψηλός.

Αυτή είναι στην Αιγυπτιακή μύηση η συμβολική έννοια τού δικαστηρίου τού Όσιρη, ως και τού Καθαρτηρίου ἢ Κολάσεως στον Χριστιανισμό, αλλά και το 3° διαμέρισμα ἢ Υποχθόνιος θάλαμος στον 18° περί τού οποίου η συνοπτική αναφορά που γίνεται περνά απαρατήρητη !

Δηλαδή διασπάται το ατομικό Πνεύμα εις τα επί μέρους συστατικά του και τα πάντα επιστρέφουν στις παγκόσμιες αποθήκες από όπου προέρχονται (ο ρόλος τών Μαλακίμ στον 28°).

Αν ο άνθρωπος χάσει την προσωπικότητά του, εξαιτίας τών καθάρσεων τού λεγομένου **δευτέρου θανάτου**, προβάλλεται ξανά από τούς ίδιους νόμους μέσα στους υλικούς κόσμους, χωρίς να μοιάζει σε τίποτε με την προηγούμενη εικόνα του (μία άλλη σελίδα τού βιβλίου).

Επανενσαρκώνεται, δηλαδή επενδύεται νέα περιβλήματα, νέους μανδύες, και αναλαμβάνει από την αρχή την δραστηριότητα του, με σκοπό την παραπέρα εξέλιξή του, με τις λύπες και τούς πόνους της, σύμφωνα με όσα εκτίθενται στην μύηση τού 28^{ου} βαθμού και ξαναρχίζει την ξέφρενη πορεία του προς αναζήτηση τής ευτυχίας και ίσως εν τέλει τής Μακαριότητας.

Όμως ας μην απελπιζόμαστε ακούγοντας τα λόγια αυτά, διότι, η μέχρι τώρα περιγραφή δεν αγγίζει παρά μόνον την μία όψη τού θανάτου καθότι υπάρχει και μία άλλη όψη, προς την οποίαν μπορούν να στραφούν οι ελπίδες μας για την αθανασία που διδάσκει ο Γ' βαθμός ③.

Καθώς ο άνθρωπος περιερχόταν, από την συνειδητότητα στην ασυνειδησία, περνώντας από τα προαναφερθέντα στάδια, έφθανε, στο τέλος μακρών περιόδων κύκλων, στον βαθμό τής

τελειότητας εκείνης, η οποία έκανε τις εξαγνισμένες καταστάσεις τού όντος του να φθάσουν στον βαθμό τής αφθαρσίας.

Έτσι ώστε, διερχόμενος από τα διάφορα στάδια, ο άνθρωπος να διατηρεί την Συνείδηση τού Εγώ και τής προσωπικότητάς του, διαβαίνοντας οριστικά τον « ποταμό τής Λήθης ».

Τέτοια ήταν η πρώτη αγωνία τής ανθρώπινης ζωής επάνω στην φτώχη μας Γη, μέχρις ότου οι Θείοι Απεσταλμένοι (ίσως οι πατέρες μας - ①) ήρθαν για να τραβήξουν τον άνθρωπο από τον δρόμο τής πλάνης και να τον κατευθύνουν στην οδό που οδηγεί στην αθανασία.

Κατά τούς ενδιαμέσους σταθμούς τών διαφόρων αυτών αναστάσεων, λόγω τού ηθικού νόμου τής ζωής και τού θανάτου, ο άνθρωπος πολλές φορές παρέκλινε από την οδό την οποίαν τού χάραξαν οι κατά καιρούς Θείοι Απεσταλμένοι επί τής Γης.

Ο Θεός, ο Ενσαρκωμένος Λόγος, ήρθε με την σειρά του για να μαστιγώσει με τον δημιουργικό του Λόγο την διαφθορά και με μια περίλαμπρη χειρονομία θριάμβου, αγάπης και υπαρέτησης, ανέβηκε τον Γολγοθά, την συμβολική οδό τής σωτηρίας ☩.

Οι Άνθρωποι τον ακολούθησαν ...

Τον ακολουθούν, όμως, πάντοτε ;

Αυτός είναι ο λόγος τής αταξίας που επικρατεί στην σημερινή ανθρωπότητα.

Είναι φανερό ότι όλες οι προσπάθειες τών ανθρώπων τής επιστήμης και εκείνων που θεοποιούν την ύλη, είναι άχρηστες γιατί η σύγχυση τούς περιμένει στο τέρμα τής ύπαρξής τους !

Δεν θα βρουν στην συνήθη επιστήμη εκείνο που έχουν ανάγκη προκειμένου τα έργα τους να ζήσουν την Αθανασία !

Διότι, όπως πολύ ορθά διευκρινίζει και το τυπικό τού 18^{ου} βαθμού - Πρίγκιψ Ροδόσταυρος :
« η φύσις δεν έγκειται μόνον εις την ύλη, αλλά και πέραν αυτής εις τον άυλον κόσμον τού Πνεύματος, η πραγματικότητα τού οποίου αποδεικνύεται διά συλλήψεων τής Μείζονος Επιστήμης ».

Πρώτο μας λοιπόν καθήκον, κατά την γήινη ύπαρξή μας, πρέπει να είναι η εξασφάλιση τής αθανασίας τού Εγώ και τής προσωπικότητάς μας, διά τής εξυγιάνσεως τών καταστάσεων μας μέσα από μια ζωή αγνών ηθών, δημιουργώντας μέσα μας τις ακατάλυτες αρετές τής Αγάπης. Φθάνοντας έτσι στο τέρμα τής υλικής μας υπάρξεως, θα μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε τον θάνατο με γαλήνη και χαρά, διότι τότε ο θάνατος θα σημαίνει για εμάς μεν ανάσταση για δε τα πεπρωμένα μας Αθανασία ④.

Αλλά για τι είδους αθανασία μιλάμε ;

Αναφέρει η Α΄ προς Κορινθίους επιστολή τού αποστόλου Παύλου (κεφάλαιο 15 : 50~51) :

« *ἀλλά ἔρει τις· πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροί ; Ποῖο δέ σῶματι ἔρχονται ;*

ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα Βασιλείαν Θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύνανται.

Ἴδοῦ μυστήριον ὑμῖν λέγω, πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δέ ἀλλαγούμεθα ».

« *εἰ γὰρ κατὰ σάρκα ζήτε, μέλλετε αποθνήσκειν* » (προς Ρωμαίους επιστολή κεφ. 8 : 13)

Ὅπως δε αναφέρει σχετικά σε άλλο σημείο και το τυπικό μας τού 28^{ου} βαθμού :

④ « *Ο άνθρωπος, ὅστις θριαμβεύει ἐπὶ τῶν παθῶν, μεγεθύνει τις Πνευματικές του Ἰδιότητες. Ο Θεός τῶ μετρά το φῶς (την Συνείδηση) ἀναλόγως τῶν ἀρετῶν του καὶ ἐπιτρέπει να εἰσδύσει ἀπ' αὐτῆς τῆς παρούσης ζωῆς προοδευτικῶς στα βαθύτερα μυστήρια τῆς φύσεως. Ὅστις τουναντίον υποκύπτει στους πειρασμούς τῆς σαρκός, πίπτει ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τῶν μοιραίων νόμων, οἵτινες διέπουν τα στοιχεῖα καὶ καθιστάμενος λεία αὐτῶν, παραδίδεται εἰς τὴν διαρκή ἀμάθεια, ἣτις εἶναι ὁ θάνατος τοῦ πνεύματος (Χιράμ). Μακάριος ὁ υἱὸς τῆς Γῆς, ὅστις διατήρησε ἀγνή τὴν εἰκόνα τῆς υπέρτατης τελειότητος καὶ ὅστις δὲν τὴν συσκότισε με τὸν πέπλο τῶν χαμερπῶν ἀπολαύσεων. Ὅταν ἐρχεται διὰ αὐτὸν ἡ ὥρα να εγκαταλείψει τὸν κόσμον τούτο, τὸ σῶμα του ἀποδίδεται εἰς τὸ κράτος τῆς ὕλης.⁽⁷⁾ Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα του ἀπεκδύμενο τοῦ φλοιοῦ τούτου, παλαιωθέντος ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἀνυψώνεται πρὸς τις ἐπιτά συγκεντρικῆς σφαίρες, οἱ οποίες περιβάλλουν τὸ γήινο σύστημα ».*

☞ Αφού λοιπόν καθορίσαμε τα αποτελέσματα τῶν νόμων τῆς Ζωῆς και τού θανάτου, καθώς και τις διάφορες επανενσαρκώσεις και ὄχι μετεμψυχώσεις που φαίνεται ὅτι προκύπτουν ἀπὸ τὴν ἀτέλεια τῆς φύσεώς μας, ας περάσουμε σε μια ἄλλη θεώρηση τῶν επανενσαρκώσεων ! Εἶναι σε ὅλους μας γνωστός ὁ Τεκτονικός ὅρος γιὰ κάποιον που ἔχει ἀπέλθει (ἀποβιώσει). Λέμε τότε ὅτι « **Μετέστη εἰς τὴν Αἰωνία Ανατολή** » !

Τι μπορεί ἄραγε να σημαίνει ἀπὸ μνητικής σκοπιάς ὁ ὅρος « Αἰωνία Ανατολή » ;

Ας θέσουμε τώρα στον εαυτό μας τὴν ἀκόλουθη ἐρώτηση :

Ποῖός εἶναι ὁ λόγος ὑπαρξης τῆς Ανατολικῆς θύρας στα Ἅγια τῶν Ἁγίων τοῦ ναοῦ στον Συμβολικό Τεκτονισμό, ὅταν τὸν θεωρήσουμε ὡς εἰκόνα τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, και ποιές εἶναι οἱ προοπτικές μας μετὰ ἀπὸ τὴν ἐξοδο μας ἀπὸ τὴν πύλη ἢ τὴν θύρα αὐτὴν.

Τελικά, πρὸς τὰ πού οδηγεί ἡ Ανατολική θύρα, ὑπὸ προϋποθέσεις, ἓνα περιορισμένο ἀριθμὸ ἀπὸ ἀνθρώπους που ἔχουν ἀπέλθει και πού μπορεί να βρίσκεται ἡ θέση αὐτὴ τοποχρονικά ;

« Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ θύρα ἀνεωγμένη ἐν τῷ οὐρανῷ » - Αποκάλυψη κεφάλαιο 4 : 1.
Γιὰ νὰ κατανοήσουμε τὸ θέμα, ἀπὸ πλευρὰς μυητικῆς, πρέπει νὰ αναχθούμε στὴν Ἑλληνικὴ παράδοση στὸ ζήτημα τῶν « πυλῶν », ὅπως αναφαίνεται στα θεολογούμενα ἀπὸ τὸν Ὅμηρο, στὴν περικοπὴ τῆς Οδύσσειας, ἡ ὁποία περιγράφει τὸ περίφημο στὴν Ἰθάκη « Ἄντρο τῶν Νυμφῶν », τὸ ὁποῖο ἔχει σχέση καὶ με τὰ δύο Ἡλιοστάσια (Πύλες τῶν δύο Ἡλιοστασίων).
Τὸ ἄντρο τῆς Οδύσσειας, ὅπως ὁ Πορφύριος αναγνωρίζει, εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ Κόσμου, εἶναι ὁ ναὸς στὸν ὁποῖο τελούνται τὰ μυστήρια, με ἄλλα λόγια ὁ τόπος τῆς ἐκδήλωσης τῶν Θεῶν Πραγματώσεων, δηλαδὴ τῶν δημιουργημένων ὄντων καὶ τῶν Φαινομένων τῆς Ζωῆς.

Ἀπὸ ἐξελικτικῆς πλευρὰς ἡ οριστικὴ ἐξοδος ἀπὸ τὸ ἄντρο, εἶναι ὁ τελικὸς σκοπός, ὥστε τὸ Ὄν, τὸ ὁποῖο εἰσῆλθε ἀπὸ τὴν πύλη τῶν θνητῶν (ἐνσάρκωση), ἀν ὁδηγήθηκε μέχρι τὸ τέρμα νικηφόρα (Χιράμ - ἀθανασία), νὰ **διέλθει** οριστικὰ ἀπὸ τὴν πύλη τῶν Ἀθανάτων καὶ ποτέ πιά νὰ μὴν ἐπανέλθει εἰς τὸ κατώτερο Κοσμικὸ ἐπίπεδο, τὸν ἐκδηλωμένο κόσμον τῆς χωριστικότητος ἢ Μωσαϊκὸ Δάπεδο τοῦ ναοῦ, δηλαδὴ **ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς σχετικότητος** [☞ τὸ σχετικὸ ἀνωτέρω ἐδάφιο ② ἀπὸ τὸ τυπικὸ τοῦ 28^{ου} βαθμοῦ] !

Ἄραγε ὁ ἄνθρωπος - Ψυχὴ, ὁ ὁποῖος ἔφτασε στὴν Ἀθανασία τοῦ Ἐγὼ τοῦ καὶ τῆς προσωπικότητάς του, ὅπως ὁ Διδάσκαλος Χιράμ, ἐπανενσαρκώνεται ;

Καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴν, ποιὲς θὰ ἦσαν οἱ συνθήκες καὶ λόγοι τῆς ἐπανενσαρκώσεως του ;
Στὴν ἐρώτηση αὐτὴν Ἐκλεκτοὶ Ἀπεσταλμένοι Διδάσκαλοι μᾶς δίνουν τὴν ἐξῆς ἀπάντηση :
« Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἔχει φτάσει στὸν βαθμὸ τῆς ἀθανασίας τοῦ Ἐγὼ καὶ τῆς προσωπικότητάς του, ἐπανενσαρκώνεται ὑπὸ τὴν ἐπιρροή τῶν Συνειδητῶν Νόμων, γιὰ νὰ τελειοποιήσει τὴν Διανοητικὴν τοῦ κατάστασιν ».

Με ἄλλα λόγια, ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος διὰ τῆς **Ἀγάπης** ἔφτασε στὴν ἀφθαρσία τῆς αἰσθητικῆς τοῦ κατάστασιν, θὰ ἐπανενσαρκωθεί γιὰ νὰ ἀποκτήσει τὴν τελειότητα τῆς Διανοητικῆς τοῦ κατάστασιν διὰ τῆς **Σοφίας**. Δηλαδὴ νὰ τελειοποιηθῆ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

Νὰ γιὰ τὰ λόγια τοῦ θεανθρώπου, ποῦ δὲν βλάπτει νὰ τὰ ἐπαναλάβουμε, ὑπονοοῦν πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅτι ἀντιλαμβανόμαστε ἐκ πρώτης ὄψεως (Ματθαῖος κεφάλαιο 5 : 8) :

« Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῆ καρδία, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται » ④

Πρῶτα λοιπὸν θὰ ἐνσαρκώσουμε τὴν Ἀγάπην καὶ κατόπιν, μέσω αὐτῆς, τὴν Σοφίαν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ἦταν καὶ ὁ λόγος ἐνσαρκώσεως τοῦ θεανθρώπου, τὸ νὰ διδάξει στὸν ἄνθρωπον πρῶτα τὴν **Ἀγάπην**.

Όσον δε αφορά την **Σοφία**, ακόμη και εις τούς Αποστόλους του έλεγε τα εξής :

« Έτι πολλά έχω λέγειν υμίν, αλλ' ού δύνασθε βαστάζειν άρτι » (Ιωάννης κεφάλαιο 16 : 12).

Ας αναφερθούμε τώρα σε κάτι που ίσως βοηθήσει στην κατανόηση τού όλου μας θέματος.

Το **Παν**, εκτός από το **Θείο** Επίπεδο, περιλαμβάνει και το Δημιουργημένο Σύμπαν.

Το Δημιουργημένο Σύμπαν αποτελείται από δύο « περιοχές » :

1^{ον} την Φυσιώσα ή Δημιουργούσα Φύση, που είναι τα ύδατα επάνω από το στερέωμα στην Γένεση, όπου βρίσκεται και η « κατοικία » τών Αρχαγγέλων Χερουβίμ ή Μαλακίμ.

2^{ον} την Φυσικοποιημένη ή Δημιουργημένη Φύση, αλλιώς Κοσμικό Επίπεδο, που είναι τα ύδατα κάτω από το στερέωμα στην Γένεση.

Τα ανθρώπινα όντα που έφθασαν σε ένα καθορισμένο βαθμό νοητικότητας ή τελειότητας τής Διανοητικής τους κατάστασης, μετά τον υλικό τους θάνατο ή την αποσάρκωσή τους, ανέρχονται σε μία περιοχή που βρίσκεται πέραν από την περιοχή τής Φυσιώσης Φύσεως, η οποία αποκαλείται στην Βίβλο “ Ουρανός ”, σε αντίθεση με το Κοσμικό επίπεδο, ανώτερο ή κατώτερο, το οποίο χαρακτηρίζει όπως είπαμε τις περιοχές τής Φυσικοποιημένης Φύσεως. Φθάνοντας στο Ουράνιο επίπεδο (τα ύδατα άνω τού στερεώματος στη Γένεση), περιμένουν εκεί την έλευση τής φυλής τους και την ύψωσή της προς περιοχές τού δημιουργημένου Σύμπαντος περισσότερο τακτοποιημένες και εναρμονισμένες, η Εδέμ ή Ουράνια Ιερουσαλήμ η οποία συντρίβει την επίγεια Ιερουσαλήμ περί τής οποίας πολυς λόγος γίνεται στον 19^ο βαθμό Μέγας Ποντίφιξ, όπου σε παλαιά ξένα τυπικά όπως και στο Χειρόγραφο τού Φράνκεν περιέχονται πολλά σωτηριολογικά εδάφια από την Αποκάλυψη τού Ιωάννη.

Όλοι οι Σοφοί, ας τους ονομάσουμε « Μεγάλους εγκεφάλους » (ο Πυθαγόρας, ο Πλάτων, οι Πατέρες μας κατά το τυπικό τού 28^{ου} βαθμού κ.λ.π.) μέσα σε όλους τούς αιώνες κάνοντας χρήση τού θείου δώρου τού Νού και άνωθεν συνδρομής κατέληξαν στα ίδια συμπεράσματα. Μας είπαν όλοι, πιθανόν με κάπως διαφορετικό τρόπο, τα ίδια πράγματα.

Μπορεί και ο καθένας μας να βρεί από μόνος του, με εξάσκηση φυσικά, τις ίδιες αλήθειες. Αλλά για να διανύσει κανείς μια απόσταση να μην περιμένει να τον κουβαλήσουν οι άλλοι. Θα χρησιμοποιήσει τα ίδια του τα πόδια να περπατήσει αυτήν την απόσταση, νοουμένου ότι θα το θελήσει και θα καταβάλλει τον κόπο να φτάσει ως εκεί [επταπλή κλίμαξ τών Καδός]. Οι Μυήσεις και οι Διδάσκαλοι θα είναι οδηγοί αλλά ο καθένας πρέπει να χρησιμοποιήσει το δικό του μυαλό και τις άλλες δυνατότητες του ώστε να καταλήξει σε ασφαλή συμπεράσματα.

Θα μού πείτε, έχουμε τόσα καθημερινά πράγματα να κάνουμε, να βγάλουμε το ψωμί μας, να ζήσουμε όπως ζούμε σήμερα, φαί, ύπνο, καριέρα, εργασία, διασκέδαση κ.λ.π.

Τα ίδια και τα ίδια - μπαίνει η ημέρα, βγαίνει η ημέρα. Αυτά όμως είναι όλα πρόσκαιρα.

Είναι ικανοποιητικός αυτός ο τρόπος ζωής ώστε να κάνει τον κοινό άνθρωπο ευχαριστημένο γιατί ζεί ; **Ασφαλώς όχι**. Η δε ευτυχία είναι ένα άπιαστο όνειρο.

Αυτόν τον τρόπο ζωής, αυτούς τούς ανθρώπους, ο Χριστός τούς αποκαλούσε « νεκρούς ».

Έλεγε : « *ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς* » (Ματθαίος, κεφάλαιο 8 : 22).

Υπάρχουμε μεν σαν άνθρωποι, άνδρες ἢ γυναίκες, ζούμε όπως και τα υπόλοιπα ζώα μέσα σε ένα υλικό σώμα, αλλά δεν είμαστε ζώα ώστε να ζούμε με τις ανάγκες τών ζώων μόνον.

Είμαστε κάτι άλλο... Είμαστε (μικροί) **Θεοί** (Ψαλμός ΠΑ΄ 81) !

« *Εγώ είπον υμίν Θεοί εσται και υιοί Υψίστου Πάντες* »

Αυτή είναι η Μεγάλη Αλήθεια. Και που μας οδηγεί η Μεγάλη αυτή Αλήθεια ; Ας το δούμε.

Υπάρχουν, όπως είπαμε, πέραν τού υλικού επιπέδου όπου διαβιούμε, τής 3^{ης} διαστάσεως, και άλλα σύμπαντα, ας τούς πούμε κόσμους άλλων « διαστάσεων ».

Έχουμε τούς κόσμους τής 4^{ης}, τής 5^{ης}, τής 6^{ης} και τής 7^{ης} διαστάσεως.

Μέχρι τού κόσμου τών 7 διαστάσεων φτάνουμε, οι 7 ουρανοί που μας λέει και η Εκκλησία, και υπάρχει, όπως αναφέρεται στο τυπικό μας, ο Κόσμος/Κατάσταση « *πέραν τών επτά λαμπτήρων ένθα το **Ον**, το χωρίς μορφή και όνομα* » τον οποίον ίσως κάποτε προσεγγίσουμε. ②

Ποιοί όμως φτάνουμε ; Όλοι μας ;

Μα φυσικά μόνον εκείνοι που μπορούν να αναπτύξουν αυτήν την Υπερσυνείδηση μέσα τους, ώστε να ανακαλύψουν ότι δεν είναι ότι νόμιζαν ότι είναι, αδύναμα ζώα, αλλά ότι είναι θεοί, αναπτύσσοντας βεβαίως παράλληλα και τις ανάλογες Πνευματικές και Ηθικές αρετές.

Ο απόστολος Παύλος στην προς Κορινθίους Β΄ επιστολή του περιγράφει τα εξής :

« *Οίδα άνθρωπο εν Χριστώ προ ετών 14ων, είτε εν σώματι ούκ οίδα, είτε εκτός τού σώματος ούκ οίδα, ο Θεός οίδε . αρπαγέντα τον τοιούτον έως τρίτου ουρανού. και οίδα τον τοιούτον άνθρωπο. είτε εν σώματι είτε εκτός τού σώματος ούκ οίδα, ότι ηρπάγη είς τον Παράδεισον και ήκουσεν άρρητα ρήματα, α ού εξόν ανθρώπω λαλείσαι* » (Παράδεισος = η Φυσιώσα Φύση).

Αυτούς τούς κόσμους δεν θα τούς γνωρίσει ο κοινός άνθρωπος ως Κώστας, Μαρία, Ελένη...

Θα τούς γνωρίσει το **Εγώ** Φύσις τού ανθρώπου αυτού, ως **Ψυχή Αυτοεπίγνωση**.

Έτσι, θεωρώ ότι στερείται ερείσματος η κοινή πεποίθηση τών ανθρώπων ότι έχουμε Ψυχή.

Δεν μπορεί κάτι φθαρτό και θνητό, το πρόσκαιρο, να ισχυρίζεται ότι κατέχει κάτι Αθάνατο. Όχι δεν είναι λογικό να λέμε ότι έχουμε Ψυχή, αλλά **Είμαστε η Ψυχή** και έχουμε σώματα, όπως πολύ ξεκάθαρα αναφέρεται στα αποφθέγματα τών φιλοσόφων που παρατίθενται. Διότι, τι άλλο είναι ο υλικός κόσμος που ζούμε πέραν από χρώματα και τα τέσσερα στοιχεία, έστω Πάνσοφα φτιαγμένα ;

Αλλά πρέπει πρώτα προστρέχοντας στην συνδρομή τής **Μείζονος Επιστήμης** να ανακαλύψουμε τι είμαστε, το **Γνώθι Σ' Αυτόν**, και τότε θα μπορούμε να αντιληφτούμε καταστάσεις πέραν τών χωμάτων.

Θεσσαλονίκη 21-10-2013

Ιόλαος 33° ≠

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ (ΓΝΩΜΙΚΑ) ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

(1) **ΠΛΑΤΩΝΑ** : (Νόμοι 903 D)

« Άεί ψυχή συντεταγμένη σώματι τότε μέν ἄλλω, τότε δέ ἄλλω »

Μετάφραση : Η ψυχή πάντα συζεί άλλοτε με ένα σώμα, και άλλοτε με άλλο.

(2) **ΠΛΑΤΩΝΑ** : (Φαίδων, 72 D–E)

« ἄλλα ἐστὶ τῶ ὄντι καὶ τό ἀναβιώσκεσθαι καὶ ἐκ τῶν τεθνεώτων τοὺς ζῶντας γίγνεσθαι καὶ τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναι, καὶ ταῖς μέν γ' ἀγαθαῖς ἄμεινον εἶναι, ταῖς δέ κακαῖς κάκιον ».

Μετάφραση : Πράγματι γίνεται επαναφορά στη ζωή και οι ζωντανοί γεννιούνται από τους πεθαμένους, και οι ψυχές των πεθαμένων υπάρχουν και οι μεν αγαθές είναι σε καλύτερη κατάσταση, οι δε κακές σε χειρότερη.

(3) **ΠΛΑΤΩΝΑ** : (Φαίδων, 70 C–D)

« Παλαιός μέν οὖν ἔστι τις λόγος, οὐ μεμνήμεθα, ὡς εἰσὶν ἐνθένδε ἀφικόμεναι ἐκεῖ καὶ πάλιν γε δεῦρο ἀφικνοῦνται ... ὅτι οὐδαμόθεν ἄλλοθεν γίνονται οἱ ζῶντες ἢ ἐκ τῶν τεθνεώτων ».

Μετάφραση : Αυτή η συζήτηση που τώρα θυμηθήκαμε είναι παλιά, δηλαδή ότι από εδώ πηγαίνουν εκεί και πάλι εδώ επιστρέφουν.

Από πουθενά άλλου δεν γεννιούνται οι ζωντανοί, παρά από τους πεθαμένους.

(4) **ΠΛΑΤΩΝΑ** : (Μένων, 81β)

« Φασὶ γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ τότε μέν τελευτᾶν, ὁ δὲ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, τότε δέ πάλιν γίνεσθαι, ἀπολλῦσθαι δ' οὐδέποτε ».

Μετάφραση : Η ψυχή του ανθρώπου είναι αθάνατη και συμβαίνει άλλοτε μεν να τελειώνει, πράγμα που ως γνωστόν οι άνθρωποι το ονομάζουν θάνατο, άλλοτε να ξαναγεννιέται, αλλά ποτέ δεν χάνεται.

(5) **ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ** : (Ηθικά 163 Ε)

« Ψυχῆς γάρ ὄργανον τό σῶμα »

Μετάφραση : Το σώμα είναι ὄργανο της ψυχῆς

(6) **ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ** : (περί ψυχῆς 507β, 29–31)

« Τήν μέν τέχνην χρῆσθαι τοῖς ὀργάνοις, τήν δέ ψυχὴν τῷ σώματι »

Μετάφραση : Η τέχνη χρησιμοποιεῖ τα ὄργανα, και η **ψυχή** το σώμα.

(7) **ΠΛΑΤΩΝΑ** : Φαίδων (106)

« Ἐπιόντος ἄρα θανάτου ἐπί τόν ἄνθρωπον, τό μέν θνητόν, ὡς ἔοικεν, αὐτοῦ ἀποθνήσκει, τό δ' ἄθάνατον, σῶον καί ἀδιάφθορον, οἷχεται ἀπιόν »

Μετάφραση : Όταν επέρχεται ο θάνατος στον ἄνθρωπο, το μεν θνητόν μέρος αυτού, καθώς φαίνεται, πεθαίνει, το δε αθάνατο, η **ψυχή**, σηκώνεται και φεύγει σώο και ἀφθαρτο.